សារ

វុំ សាក្លក់ អំរ៉ាញ

រឿង តាសាក្លក់មានរិទ្ធបារមីខ្លាំងពូកែ

អង្គការសហការ
INTERNATIONAL COOPERATION CAMBODIA
RIDE PROJECT

១០៣១អស

រឿង « **តាសាក្លូក់ មានឫទ្ធិបារមីខ្លាំងពូកែ**» ជារឿងព្រេងនិទាន ដែលមានតាំងពីយូរលង់ណាស់មកហើយ ។ រឿងនេះ ត្រូវបានចាស់ទុំនិទានប្រាប់គ្នា តពីជំនាន់មួយ ទៅជំនាន់មួយទៀត ជាពិសេសជនជាតិទំពួនដែលនៅជិតបឹងយក្សឡោមផ្ទាល់តែម្តង ។

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា (ICC) បានចងក្រងរឿង តាសាក្លូក់ មានឫទ្ធិបារមីខ្លាំងពូកែ ជាពីរភាសា គឺភាសាទំពួន និងភាសាខ្មែរ ក្នុងគោលបំណង ឱ្យអ្នកសិក្សា និងប្រិយមិត្តអ្នកអានគ្រប់រូប បានអាន និងស្វែងយល់ពីគំនិតអប់រំ នៅក្នុងសាច់រឿង ដើម្បីរួមចំណែកលើកស្ទួយ នូវវប្បធមិ អក្សរសិល្ប៍ របស់ជនជាតិដើមភាគតិចកុំឱ្យបាត់បង់ ។

ក្រុមការងារយើងខ្ញុំ រង់ចាំទទួលនូវមតិរិះគន់ស្ថាបនាពីប្រិយមិត្តអ្នកអានដោយសោមនស្សរីករាយ ។

សូមអរគុណ !

ក្រុមការងារ និពន្ធ

សមាសភាពក្រុមការងារ

អ្នកនិពន្ធ

លោក តាន់ ផុល

ចងក្រង និងរៀបរៀង

លោក ធៀង សារឿន

អ្នកគូររូបភាព

លោក ប៉ាំង កាន់ធឿម

គណៈកម្មការកែសម្រួលភាសាដើម

លោក វ៉ាង វើញ	លោក ស្រែន ក្វាវ
លោក ថូង លៀវ	លោក ឡាន ទិត
លោក ឌុង សុង	លោក ក្វាស ទិវ
លោក ញូវ ភួន	លោក ធៀង សារឿន
លោក វ៉ាយ ទៀង	លោក សែង សុពេជ្រ
លោក បេក យេក	ឃិន សុខសំអឿន

ទីប្រឹក្សា

លោក អេនឌ្រូ ខាសឺន

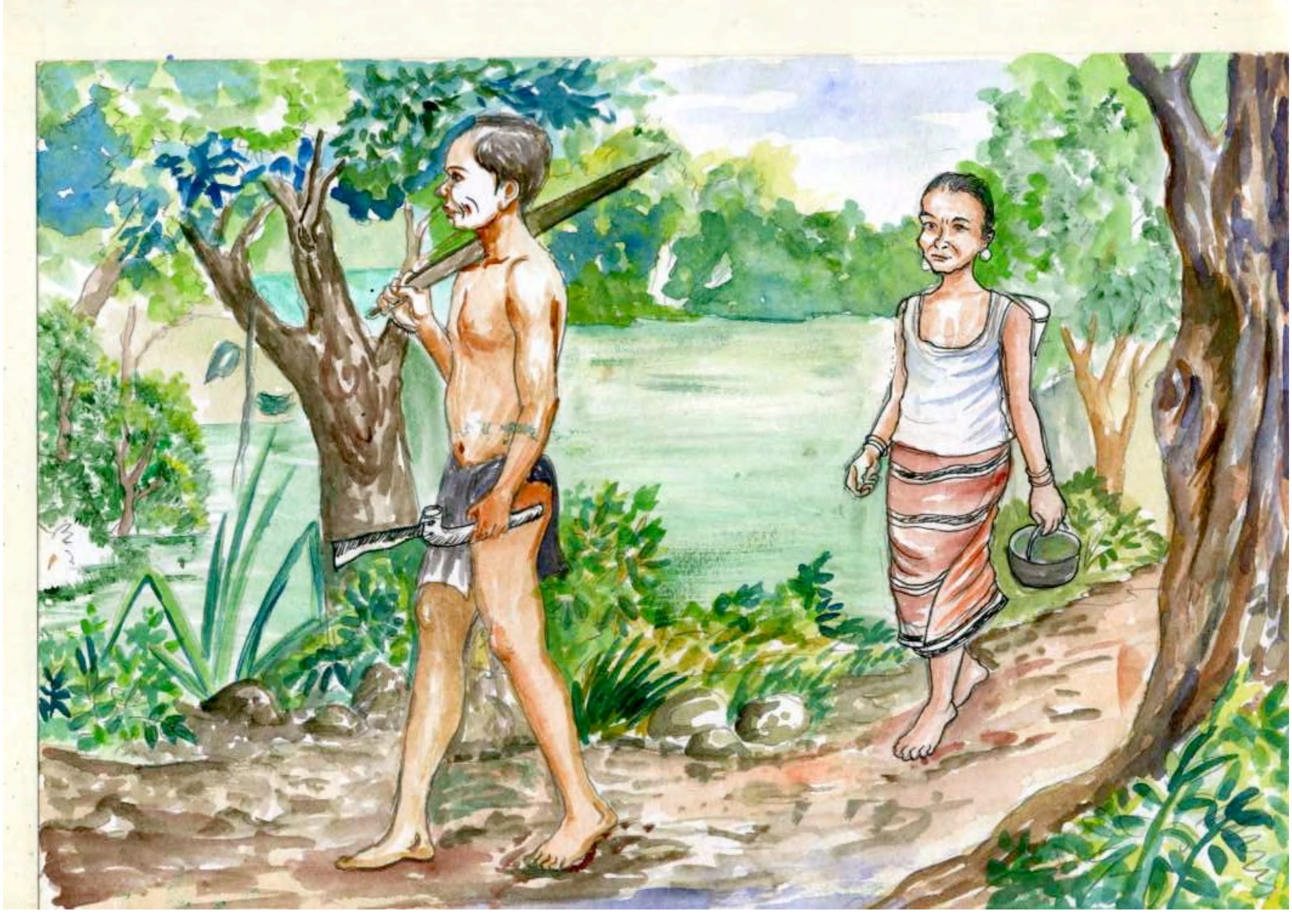

ទី សារ ម៉ោញ ពូ រ៉ះ ផា ទី កាម៉ាក័ ម៉ោញ ដូវ សិច វគ័ សាក្លក់ កាម៉ាញ់ អ៉ែ សិច យ៉ាគ់ ប៉្លូន អនឌ៉ែ ប្រ៉ែគ័ ម៉ិរ ក្យាម័ ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាំទ្ឡ ។ ផះ ណោះ មួត កាំឡាំង ស្រុក អូ ទី ញឿ ខឹន ប្រ៉ែគ័ ម៉ិរ ក្យាម័ ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាំទ្ឡ ឡាក់កា កា អន់ឌ៉ែ អ៊ុះ ខង ព្រី ណោះ អ៉ែ ចាញ់ យ៉ឹប ។

មានរឿងមួយ បានតំណាលតៗគ្នាមកថា កាលនោះមានតាម្នាក់ឈ្មោះសាក្លក់ ហើយប្រពន្ធរបស់គាត់ឈ្មោះប៉្លូន ។ តាសាក្លក់ និងយាយប៉្លូន ជាជនជាតិទំពួន ដែល តែងតែធ្វើចំការនៅជិតបឹងយក្សឡោម ។ កាលនោះគ្មានអ្នកភូមិណាម្នាក់ ហ៊ានធ្វើ ចំការក្បែរបឹងយក្សឡោម ដូចតាសាក្លក់ និងយាយប៉្លូនទេ ព្រោះតំបន់ នោះ ចាញ់ខ្លាំងណាស់ ។

ទី ដារ់ ម៉ោញ វគ័ សាក្លូក់ ឡាំ ម៉ិរ ស្រ៊ែស ភឿ ទ្រុះ អន់តើប ទ្រុះ ក្រាស សាពៀ អ៊ែ ។ អ៊ែ ចាក រហាង ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាឡំ ផាឌី កាតាំង ប៉ានីរ ពូ អើ សាគែ អន់តិគ ព្រី លូ កាប ផា « អ្យក់ កា អីស ពិ វគ័ សាក្លូក់ សាគែ ណោះ ទឹល អ៊ែ អូសឹត » ។ វគ័ សាក្លូក់ សាំយ៉ុាំង អន់ដើរ ចាក ប៉ាគ់ ង៉ឺរ អន់ដើរ ។

មានថ្ងៃមួយតាសាក្លូក់ ទៅចំការតាំងព្រឹកព្រលឹម ដើម្បីដេញសត្វស៊ីស្រូវគាត់ ។ គាត់ដើរកាត់ព្រៃបឹងយក្សឡោមដូចសព្វដង ។ តែលើកនេះគាត់ឮសំឡេងគេ

ហៅជ្រូកស៊ីបាយកណ្ដាលព្រៃ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក តាសាក្លូក់ឮម្ចាស់ជ្រូកនោះនិយាយថា «តាសាក្លូក់ អើយ! តាយកជ្រូកនោះចុះ ព្រោះវាអត់ព្រមមកស៊ីបាយសោះ » ។ តាសាក្លូក់ស្ដាប់បណ្ដើរ ដើរទៅមុខបណ្ដើរ ។

ពេលទៅដល់ចំការ តាសាក្លូក់បានដើរក្រឡឹងជុំវិញចំការ ស្រាប់តែឮសំឡេង « ក្រិប ក្រិប ក្រិប »ដូចគេទំពាអ្វីម្យាង ។ បុរសចំណាស់យើងក៏ចូលទៅលបមើល៍ ដោយស្មារតីប្រុងប្រយត្ន័ ស្រាប់តែឃើញជ្រូកព្រៃយ៉ាងធំ ។

វគ័ សាក្លូក់ ចាក តាវ័ អន់ទ្រើល ផាឪ កាតាំង កាណាគ័ សា តាប៉ាង័ ក្យាវ្គ រ៉ាកាប់ ៧ អ៊ែ កា មច ឡាំ ហៃ ផាឪ ប៉ប័ សាគែ ព្រី តាំងឡៃង តីស ខាក់ ។

ម៉ោញ ទង អា វត័ សាក្លក់ កា រ៉ាឃ្ល ស្រាត់ ស្ទើក ណោង ៗ ដះ កាំ ប្លៃ ឡុក ចារ៍ កាច់ តាំ ឃីប ហ្យ៉ញ ៗ កេះ ប៉ាញ់ កាអ៊ែ «ផាំង វ៉ែក ៗ » ។ សាតែ ណោះ សាតាក់ អ្ញ តាន៍ ទី តាម័ គ្រោ ទង យ៉ាក សាំ ផាឌី ប៉ក់ តោ័ កាអ៊ែ សាំងអ៊ឹង ។

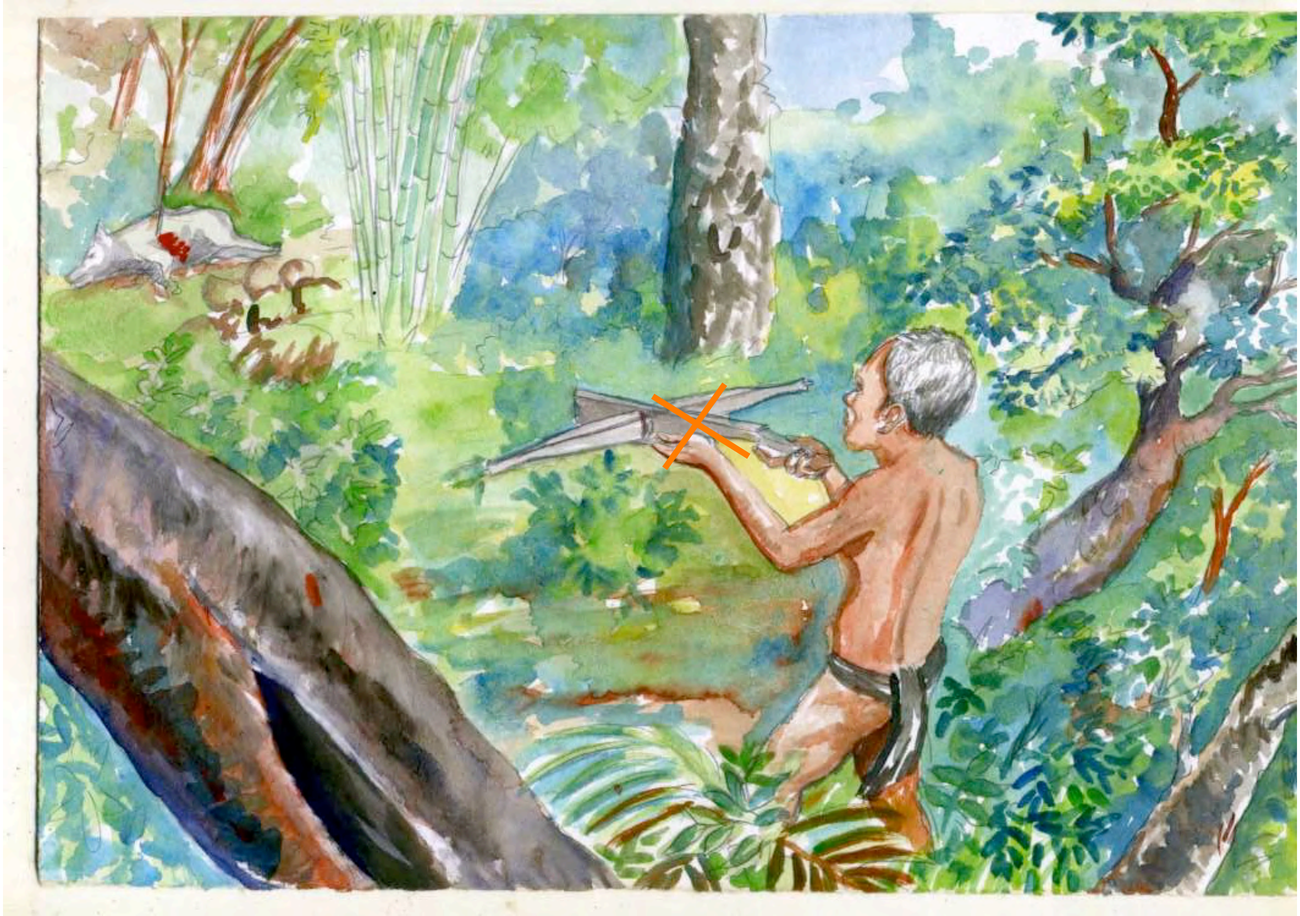

មិនបង្អង់យូរឡើយ តាសាក្លក់ក៏ទាញព្រួញដែលមានជាតិជ័រឆក់ដាក់លើស្នា រួចលើកបាញ់ឮសូរ «ផាំង » ។ ល្បឿនព្រួញស្នាតាសាក្លក់ ក៏រត់ទៅផ្តាច់ជីវិតជ្រូកព្រៃនោះភ្លាមមួយរំពេច នៅនឹងកន្លែង ។

វគ័ សាក្លូក់ កា អ្យក់ ហ្លា អុិ្យត ច្រុំ អ្យាំ តាម កាន ឡាប័ ឃើយ កេះ ណោះ សាតាក់ សឹត វ៉ះ លូ មួត អុះ ម៉ី កាំងឡាំង ស្រុក មោញ ចំលួន ភឿ តង័ ពុះ ឡះ លូ អញជូន សឹត ប៉ាគ់ ហី ជែក កា កាំឡាំង ស្រុក លូ គម កា អន់ឌ្មែ តាំងឡា ហី អន់ដា ។

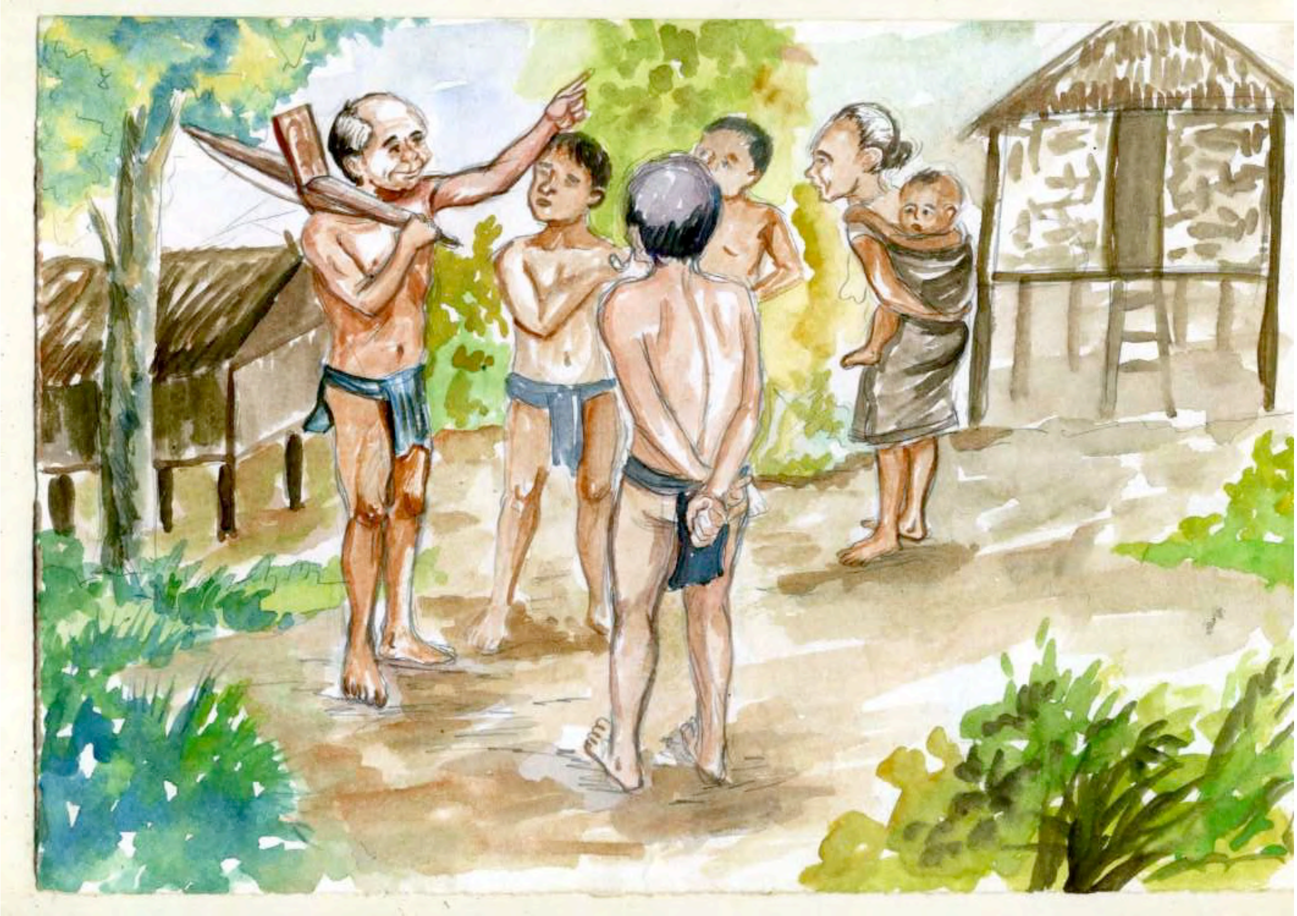

ពេលនោះតាសាក្លូក់ ក៏កាច់ស្លឹកឈើដាក់ពីលើជ្រូកព្រៃនោះជាសញ្ញាកុំឱ្យសត្វព្រៃចូលស៊ី ។ បន្ទាប់មកគាត់ទៅប្រាប់អ្នកភូមិមកជួយព្រលះសាច់ជញ្ជូនយកទៅភូមិ ដើម្បីចែកគ្នាហូប និងទុកហូបខ្លួនឯងខ្លះ ។

ប៉ាគ់ កាមុាំង វគ័ សាក្លូក់ អំប៉ោ ប៉ប័ ប្រ៉ះ កាប លូ អ៊ែ ផា « ហឺ វគ័ ! អាញ់ ផា ដោច ណោះ ពៃ អីស ប៉ាញ់ តាទិច នីណោះ័ » ។ វគ័ សាក្លូក់ ផា « ប៉ាញ់ ហាង សោ ទឹល អាញ់ កាតាំង អីស ផា អន់ កា អាញ់ » ។ បគ័ វគ័ សាក្លូក់ ផា នីណោះ័ ប្រ៉ះ កា អ្វូ ផា នីចម័ ដេល ។ ប៉ាង៉ាត័ វគ័ សាក្លូក់ កាកាប លូ ប្រ៉ះ កា ឌុត គិត ណោះ ខង វគ័ សាក្លូក់ សាទឹរ ហះកា អ៊ែ អ្វូ ពឹល អុះ កាន អ៊ែ អំប៉ោ អំពៃ ។

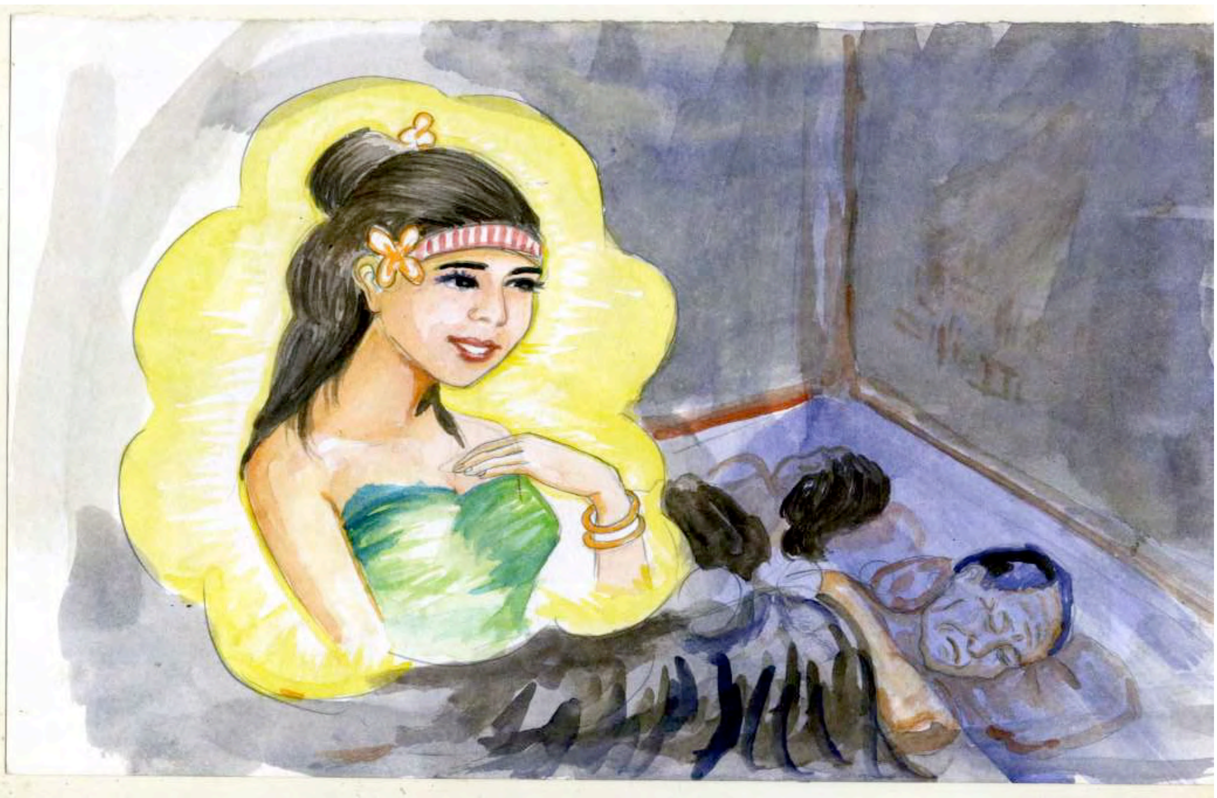

លុះយប់ឡើង តាសាក្លូក់ដេកយល់សប្តិឃើញអារក្សក្រមុំនិយាយជាមួយ គាត់ថា « ខ្ញុំនិយាយលេងទេតើ ! ម៉េចក៏តាបាញ់ជ្រូកខ្ញុំឱ្យងាប់អ៊ីចឹង » ។ តាសាក្លូក់តបទៅវិញថា« មកពីចៅឯងថាឱ្យខ្ញុំ ទើបខ្ញុំបាញ់វា » ។ ការសន្ទនារវាងតាសាក្លូក និងព្រលឹងអារក្សក្រមុំ ក៏បញ្ចប់ត្រឹមនេះ ព្រោះតាភ្ញាក់ពីដំណេកទាំងពាក់កណ្ដាលយប់ តែគាត់នៅចងចាំទាំងអស់ នូវរឿងដែលគាត់ យល់សប្តិខណៈពេលដែលគាត់កំពុងនិទ្រា ។

ទុញ ឡឹង ណោះ វត័ សាក្លក់ កា ចាក ពៀល ជុំ ហាង ទៀក យ៉ាគ់ វ៉ាឡុំ ផា ឱ អ៊ែ ប៉ប័ ការ់ពឺ អ្វៃ តាគ័ តុ តាប៉្យញ់ ពឹង តើម អំព្រឺ អង់គោង ប៊ិង ទៀក ។   វត័ សាក្លក់ កា ប៉ាញ់ ការ់ពឺ ណោះ   « ផាំង ដុក វ៉ាដាក់   ដុក វ៉ាដាក់ » ប្រ៊ូង័ ឡិ ពឹង ទៀក ក្រាំ ជឹរ លើយ កាណុង ឡាអារ ទៀក ។

មិនយូរប៉ុន្មាន តាសាក្លូក់បានដើរបរបាញ់សត្វនៅក្នុងព្រៃក្បែរ មាត់បឹងយក្សឡោម ។ គាត់បាន ឃើញសត្វក្រពើចំណាស់មួយ   កំពុងដេកហាលថ្ងៃនៅលើដើមព្រីង ដែលទេទៅខាងមាត់ទឹក ។ តាសាក្លូក់ក៏ទាញព្រួញ និងស្នា បាញ់សត្វក្រពើនោះ ធ្វើឱ្យវាធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបាតទឹកបាត់ទៅ ។

កេះ ប៉ាញ់ ការ់ពឺ វគ័ សាក្លូក់ កា សឹត ប៉ាគ់ ប៊ើក ។ ហះកា កាណុង ពុត អ៊ែ អ៊ែ្វ កាគឹន កា ការ់ពឺ អ៊ែ ប៉ាញ់ ត្រគ់ ណោះ អ្វូ កេះ អ្វូ កើត អ៊ែ ផា « អ្វូ តៅ័ ប ការ់ពឺ ណោះ វេ ? យ៉ះ អ៊ែ ត្រគ់ សិល កា អីគ អប់ ហង វេស » ។

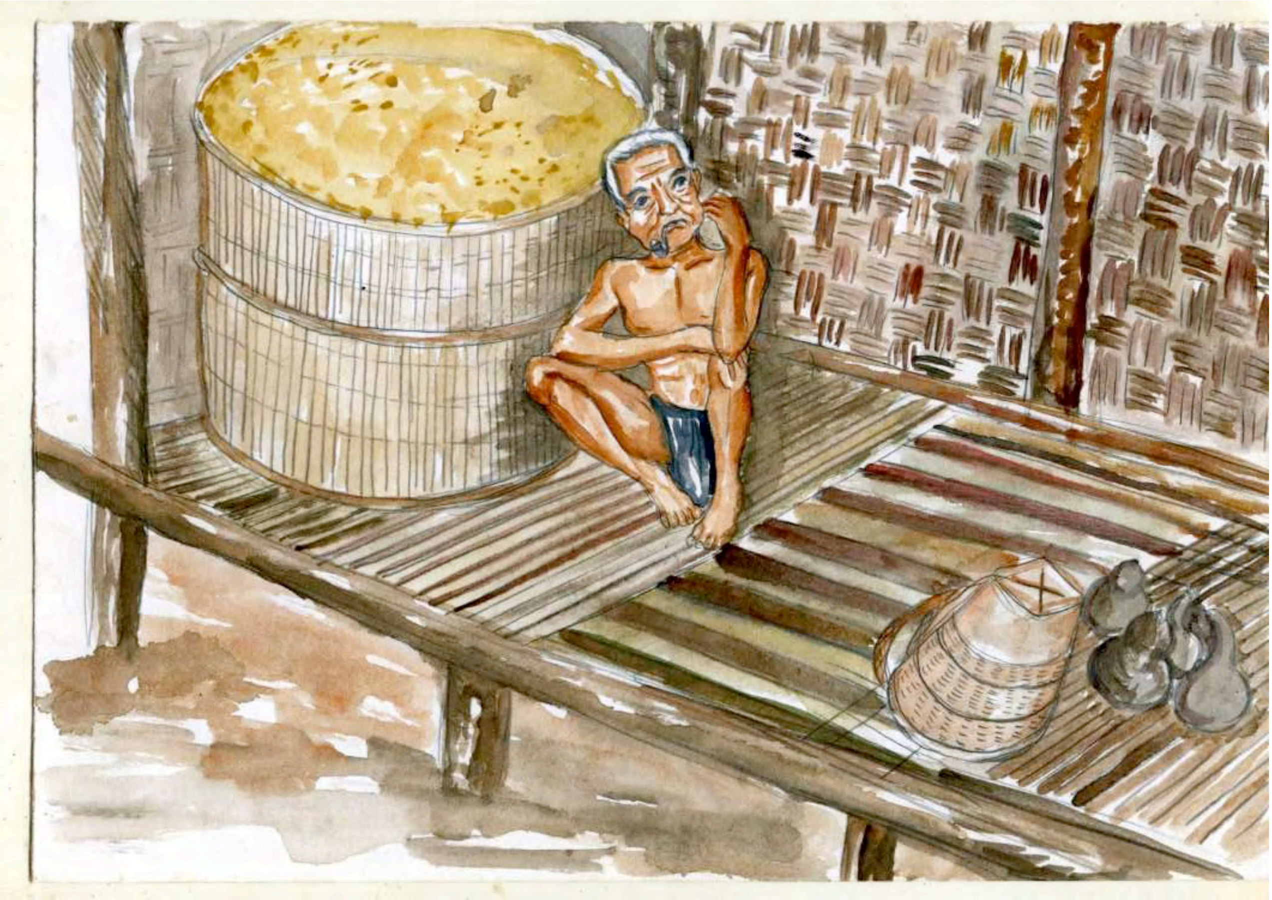

បន្ទាប់ពីបាញ់ តាសាក្លូក់ក៏ត្រលប់ទៅខ្ទមគាត់វិញទាំងមិនអស់ចិត្ត ។ គាត់គិតថា «ក្រពើនោះ ត្រូវព្រួញស្នាប៉ុណ្ណឹងហើយ អាចរស់បានទេឬ ? បើវាមិនងាប់ក៏ឈឺចុកចាប់ណាស់ដែរ » ។

ប្រ៉ែះ ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាទ្យំ ហ្វាត់ ឡាច់ កាំ ឡឹង ការ់ពឹ នីចម័ កា អ្ហូ អ្ហុ ឡៃង ណោះ អន់ឌែ កា ញ៉ាំ អង់ហ្យាំង ទិឌូ ទិឌៀន ។

និយាយពីសត្វក្រពើឯណោះវិញ ពពេញដោយការឈឺចុកចាប់ស្ទើរស្លាប់ជីវិត ។ អ្នកខ្លះនាំគ្នាដកព្រួញចេញពីខ្លួនក្រពើ តែដកមិនរួចសោះ រួចក៏យំថ្ងូទាំអស់គ្នាដោយសេចក្ដីអាណិត ។

តារ កាំលឺ ប្រ៉ះ ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាំឡ ការ ឡាំ អ្យក់ ប៉ាជូ ប៉ាគ់ ស្រុក ប៉ាណ្ហូស ភ្យឹ តង៉ ការ់ពឹ ដៃ អន់ តៅ៉ ។ អន់ខ្មែ ជិះ រ៉ារេ៉ះ ទោល តឹស ព្លុក តឹស តុ អន់ហ៊្នង ៧ ឃឹ អំរ៉ាញ្ញ ៧ ចាក ឡាំ បង់ ប៉ាគ់ ណាំង ប៉ើក វគ័ សាក្លូក់ ខង អន់ខ្មែ អ្លុ អន់តគ់ ផា កាម៉ាញ់ វគ័ សាក្លូក់ អ៊ែ អ្លុ ប្រ៉គ័ ប៉ាជូ អ្លុ តង៉   អ្លុ ប៉ោស កាំឡាំង អន់ខ្មែ ។

លុះស្អែកឡើង ពួកអារក្សទាំងនោះ ក៏នាំគ្នាទៅរកអារក្សនៅឋានមនុស្ស ដើម្បីជួយសង្គ្រោះជីវិតក្រពើឱ្យរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់ ។ ពួកវាធ្វើដំណើរដោយជិះដំរីឈ្មោលធំខ្ពស់ហើយមានភ្លុកវែងៗគួរឱ្យខ្លាច ។ ពួកគេដើរសំដៅមកខ្ទមចំការតាសាក្លូក់ ព្រោះគេដឹងថាប្រពន្ធតាសាក្លូក់ ជាអារក្សដែលអាចជួយពួកគេបាន។

បគ័ ទឹល ប៉ើក វគ័ សាក្លក់ ម្ហូត ប្រ៉ះ កា ជឹរ ឡឹង រ៉ាវ៉េះ ម៉ុត កាណុង ប៉ើក ផះ ណោះ យ៉ាគ់ ប៉្លូន អង់កះ ទឹល ឡឹង ហី បើ តាន័ ស្វាស ក្លេះ សាំ ។ អន់ឌ្មែ ខំ ជៀក យ៉ាគ់ ប៉្លូន ហារ ជិះ រ៉ាវ៉េះ ភឿ ឡាំ ប្រ៉គ័ ប៉ាជូ ប៉ាគ់ ស្រុក អន់ឌ្មែ ។

ពេលដល់ខ្ទមតាសាក្លក់ ពួកអារក្សក៏ចុះពីដំរីចូលក្នុងខ្ទម ក៏ជួបនឹងយាយប៉្លូន ដែលទើបតែមកដល់ចំការមិនទាន់បាត់ហត់ផង ។ ពួកគេបានអង្វរយាយប្លូនឱ្យឡើងជិះដំរី ដើម្បីទៅបញ្ជូនអារក្សនៅភូមិរបស់គេ ។

យ៉ាគ់ ប៉្អូន តើល ផា «អ្វ អ្អ ឡាំ អុះ សោ ខង អាញ់ អ្វហាវ់ ង៉ារ កេះណោះ ក្លោ អាញ់ កា បើ សឹត ឡឹង ព្រី ផា អាញ់ ចាក់ ម៉ៃ អ៊ែ ចឹង ណាំង អាញ់ »។ មួត ប្រ៉ះ ផា « ជៃ ផា ជៃ ញ៉ា យ៉ាគ់ អឹស តាប៉ាប កា ញឹន ណើ ផា អឹស អ្វ ឡាំ តៅ ហង កាំឡាំង ញឹន ណោះ ។

យាយប្អូនតបថា «ទៅឥឡូវនេះ មិនបានទេចៅ ព្រោះយាយរវល់ខ្លាំងណាស់ ម្យ៉ាងទៀតប្តីខ្ញុំក៏មិនទាន់មកពីព្រៃ បើខ្ញុំទៅជាមួយចៅៗ ដោយមិនបានប្រាប់គាត់ជាមុន នោះគាត់នឹងព្រួយបារម្ភពីខ្ញុំ »។
ពួកអារក្សតបវិញថា «សូមយាយ មេត្តាអាណិត ជួយដល់ពួកខ្ញុំផង ព្រោះអ្នកជំងឺឈឺធ្ងន់ណាស់ ។

យ៉ាគ់ ប្លុ៉ន ផា « នែគ ! ប៉ាគ់ ចំ ឡគ់ ស្រុក តេះ អន់ដីស អា សោ ? មួត ប្រ៉ះ តើល ផា «ក្យាម័ រអា ដេល យ៉ាគ់ ដក់កា អីស ថៃ ឡាំ ប្រ៉គ័ ប៉ាជូ កា ញឹន ប៉ែត អន់ទៀ ញឹន ជឹន អីស ណាវ្គ អ្វូ អន់ ទី សារ ញ៉ា កើត ពឹះ អុះ » ។

«ក្យាម័ រអា !» យ៉ាគ់ ប្លុ៉ន កាប កាគឹន កាណុង ពុត ម៉ោញ ដូវ អ៊ែ ។

យាយក៏សួរបន្ត « និយាយអ៊ីចឹង ចៅមកពីភូមិណាដែរ ? » ពួកអារក្សឆ្លើយ « មិនឆ្ងាយទេ លោកយាយ គឺនៅម្តុំៗ ព្រៃនេះឯង! ទៅតែមួយភ្លែតទេយាយ ! ពួកខ្ញុំធានាជូនយាយត្រឡប់មកវិញដោយសុវត្ថិភាព ។

«នៅជិតៗនេះ !» យាប្លុ៉នគិតក្នុងចិត្តម្នាក់ឯង ។

មួត ប្រ៉ះ កាប ប៉ាសិ ប៉ាសត់ នីណោះ នីអៀ ប្រ៉ត័ អន់ យ៉ាត់ ប៉្លូន ប៉ាលួស ថិ ពុត ចឹត យរ សាន់ដត់ ឡិ លួស ស្រួត ឡាំ ពួយ តាទិច ។ បក់ អន់ដា ប៉ោក យ៉ាត់ ប៉្លូន ហាវ ជិះ រ៉ាវេះ បក់ អន់ដា ណាវ្គ អ្យក់ រែវ ចៃត ពឹង ងង ហង មួត ប្រ៉ត័ ណោះ ។ កេះណោះ ចាក កា អន់ឌៃ ក្រើយ ៗ ។ យ៉ាត់ ប៉្លូន អំប៉ញ់ ណាវ្គ «ប៉ាត់ ចំ ស្រុក អន់ជីស អា សោ ? »។ ប្រ៉ះ ម៉ោញ ដូវ រ៉ះ «ប៉ាត់ ម៉ាត់ តោ យ៉ាត់ » ។ យ៉ាត់ ប៉្លូន អ្វៃ អូ ហ្លង់ ស្រែល កាណុង កាន អន់ឌៃ ចាក ណោះ ។

ពួកអារក្សនិយាយបញ្ចុះ បញ្ចូលគ្រប់វិធី ធ្វើឱ្យយាយអាណិត ទន់ចិត្តព្រមទៅជាមួយគេខានតែបាន ។ ពួកអារកក្សប្រញាប់ប្រញាល់លើកយាយដាក់លើដំរី កាផាដាក់សម្ភាររបស់គាត់ទៅជាមួយដែរ ។ យាយប្ល៉ូនសួរទៅ ហ្មដំរីថា «ភូមិចៅនៅខាងណា ថ្ងៃណាបានយើងទៅដល់ ? អារក្សម្នាក់ឆ្លើយ« បន្តិចទៀតនឹងទៅដល់ហើយលោកយាយ » ។ ក្នុងអារម្មណ៍របស់យាយ ហាក់ដូចជានៅមានមន្ទិលនៅឡើយទាក់ទងនឹងការធ្វើដំណើរនេះ ។

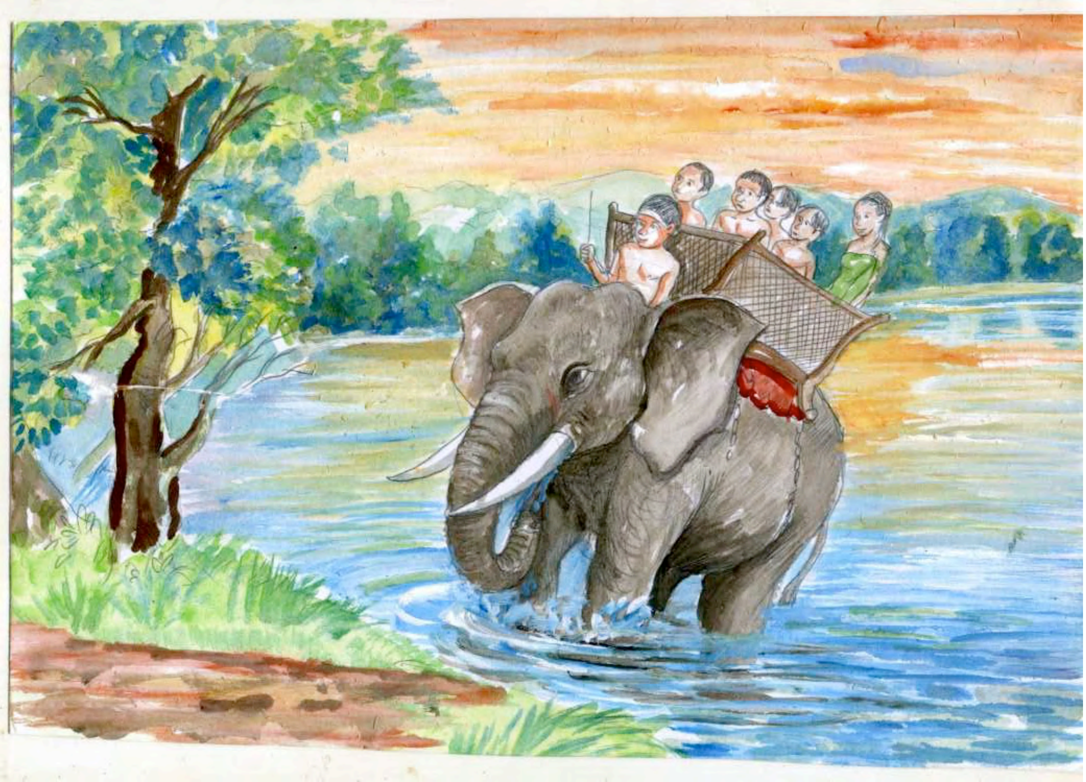

ផះ អន់ឌ្ហែ ជិះ រ៉ាវេះ មួត ប្រ៉ះ វ៉ះ សារ លូ យ៉ាគ់ ប៉្លូន អូ អ្លាត ប៉ានីរ ប៉ិច កា អ៊ែ ពឹល កាន ចាជ្រែប អន់ទៀគ ៗ ។ ទឹល ហាង ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាឡំ ប្រ៉ះ ផា « កាអ៊្យឹប ម៉ាត់ បៀត យ៉ាគ់ កាអ៊្យឹប ម៉ាត់ បៀត » ។ យ៉ាគ់ ប៉្លូន កា កាអ៊្យឹប ម៉ាត់ ។ ឡៃង ណោះ អន់ឌ្ហែ ផា « រ៉ាល ម៉ាត់ យ៉ាគ់ រ៉ាល ម៉ាត់ » ។ យាគ់ កា រ៉ាល ម៉ាត់ ផាឱ្យ ផុង សោ ៗ ប៉ប័ ស្រុក តឹស ប៉ាណួស អៀង ទេង ៗ ត្វាញ៉ ៗ ។

កំឡុងពេលគេជិះដំរី ពួកអារក្សសន្ទនាជាមួយយាយ សួរនាំពីនេះ ពីនោះ ដើម្បីកុំឱ្យគាត់គិតច្រើនពីការធ្វើដំណើរនេះ ។ ដល់មាត់បឹងយក្សឡោម ពួកអារក្សប្រាប់ថា « យាយ..! សូមយាយបិទភ្នែកបន្តិច » ។ យាយប៉្លូនក៏ធ្មេចភ្នែកតាមបង្គាប់របស់ពួកគេ ។ ពេលចូលក្នុងទឹកផុតទៅពួកអារក្សក៏ប្រាប់យាយម្តងទៀត «យាយបើកភ្នែកវិញចុះ យើងដល់ភូមិហើយ» ។ យាយក៏បើកភ្នែក ស្រាប់តែឃើញភូមិ ឃើញផ្ទះ និង មនុស្សម្នាជាច្រើនដូចនៅឋានមនុស្សលោកដែរ ។

រ៉វេះ កា តាវ ហះ ហី ប៉ាណ្ហូស អីគ ។ មួត តាំងឡា ហី ទ្រៀម ប្រ៉ែគ័ ពរ ប្រ៉ែគ័ សាអ្លឹង លូ ស្លា អំឡូវ តាំបាង កា យ៉ាគ់ ប៉្លូន ។ យ៉ាគ់ ប៉្លុ កា ប្រ៉ែគ័ ប៉ាជូ ប៉ោស តង័ ហ្វាត់ ឡាច់ កាំ ស្រោគ់ ឡឹង ប៉ាណ្ហូស អីគ (ការ់ពឺ) ចៃគ ពឹង វែវ ហះកា ផះ ណោះ អ៊ែ បើ អ្លូ អន់តគ់ ផា កាំ ស្រោគ់ អុះ ។

ដំរីក៏ឈប់ត្រង់ផ្ទះអ្នកជំងឺ ។ ម្ចាស់ផ្ទះក៏រៀបចំបាយទឹក ម្លូស្លាទទួល យាយ ដោយសេចក្ដីគោរព ។ ពិធីបញ្ជាន់អារក្សក៏បានចាប់ផ្ដើមយ៉ាងគគ្រឹកគ្រេង ។ យាយប៉្លូនក៏ផ្លុំស្ដោះ អ្នកជំងឺដោយមន្តអាគម ហើយបានដកព្រួញពីអ្នកជំងឺ (ក្រពើ) រួចដាក់ក្នុងកាផា តែពេលនោះយាយមិនដឹងថាវាជាព្រួញនរណានោះទេ ។

វត័ សាក្លក់ ទ្រង អា សឹត ឡឹង ចាក ព្យេល ម៉ុត ពឹង ប៉ើក អ្វ ប៉ប័ យ៉ាគ់ ប្អ៊ូន ចំ អុះ ។ អ៊ែ ផា « ប៉ាគ់ ចំ យ៉ាគ់ អា ឡាំ ប៉ប័ ដឹង តឹប ពរ នីអៀ ? បត័ អ៊ែ ឡាច់ ប៉ាគ់ ឡឹង ផាឪ ប៉ប័ តៃល វ៉ារ៉េះ អ៊ែ ផា «ព្យឿ ដេ ជិះ វ៉ារ៉េះ ចាក ឃ្លីង ម៉ីរ អាញ់ អា? តឹស ខាក់ តៃល វ៉ារ៉េះ អា » ។ អ៊ែ ពួយ អន់ដើរ កាប អន់ដើរ « ហ្យាំង ខាក់ វ៉ារ៉េះ អា ! ចាក ដាគ់ ម៉ោញ គឹម កា អ្វ ទី ចត័ ព្យេ » ។

ឥឡូវយើងងាក់មកមើលតាសាក្លក់វិញ ពេលគាត់មកពីបរបាញ់សត្វមកដល់ខ្ទមវិញ បាត់យាយប្អ៊ូនមិនដឹងទៅណា ។ គាត់ក៏រអ៊ូរទាំម្នាក់ឯងថា « តើយាយទៅណាទៅហ្ន៎ ទុកចោលស្នុកបាយយ៉ាងនេះ ? បន្ទាប់មកគាត់ដើរចេញមកខាងក្រៅ ស្រាប់តែដានជើងដំរី ក៏ពោលថា « ពុទ្ធោ ! ពីណាគេជិះដំរីកាត់ចំការខ្ញុំយ៉ាងនេះ ? ដំរីនោះប្រហែលមិនតូចទេ» ។ គាត់ដើរបណ្ដើរ និយាយបណ្ដើរ « ដំរីនោះ ដើរយ៉ាងម៉េចទៅបានជា គេចរួចពីគុម្ពស្រូវខ្ញុំ សូម្បីតែមួយគុម្ពក៏មិនខូចដែរ» ។

វគ័ សាក្លក់ ប៉ប័ តៃល រ៉ាវេះ ហ៊្យង គិត ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាទ្មំ អ៊ែ ឃឹត ផា « ប្រ៉ះ ព្រី អា ហង អ្យក់ កាម៉ាញ់ អាញ់ » ។ អ៊ែ អ្វៃ ក្យាគ់ ហះ ហាង ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាទ្មំ ឡឹង កាដារ់ ទឹល ដារ់ សិ ។ អន់តឹគ ឡឹង ណោះ អ៊ែ ស្រ៊ែក តុត ពុយ អ៊ែ « អន់ដីស ជីន កាម៉ាញ់ អាញ់ ស្រ៊ស វើយ អាញ់ ឡាយ៉ិត ខាក់ កេះ អា »។ ឡៃង ណោះ អ៊ែ កា សឹត ប៉ាគ់ ប៉ើក ទឹប អ្វូ ស្វូវ សាអឹន កាណុង ពុត ។

គាត់ដើរឃើញដានដំរីបាត់ត្រឹមបឹងយក្សឡោម ក៏សន្និដ្ឋានព្រាវៗថា « ច្បាស់ជាពួកនេះ (អារក្ស) ហើយយកប្រពន្ធខ្ញុំ ។ គាត់ អង្គុយចាំមើលផ្លូវប្រពន្ធ ក្បែរមាត់បឹងតាំងពីថ្ងៃត្រង់ រហូតដល់រសៀល ។ ដោយគ្មានជម្រើសគាត់ដង្ហោយហៅខ្លាំងៗថា «ពួកឯង ! ឆាប់ជូនប្រពន្ធខ្ញុំវិញមក ខ្ញុំហៅរបាយណាស់ » ។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ត្រលប់ទៅខ្ទមគាត់វិញទាំងអន្ទះអន្ទែង ។

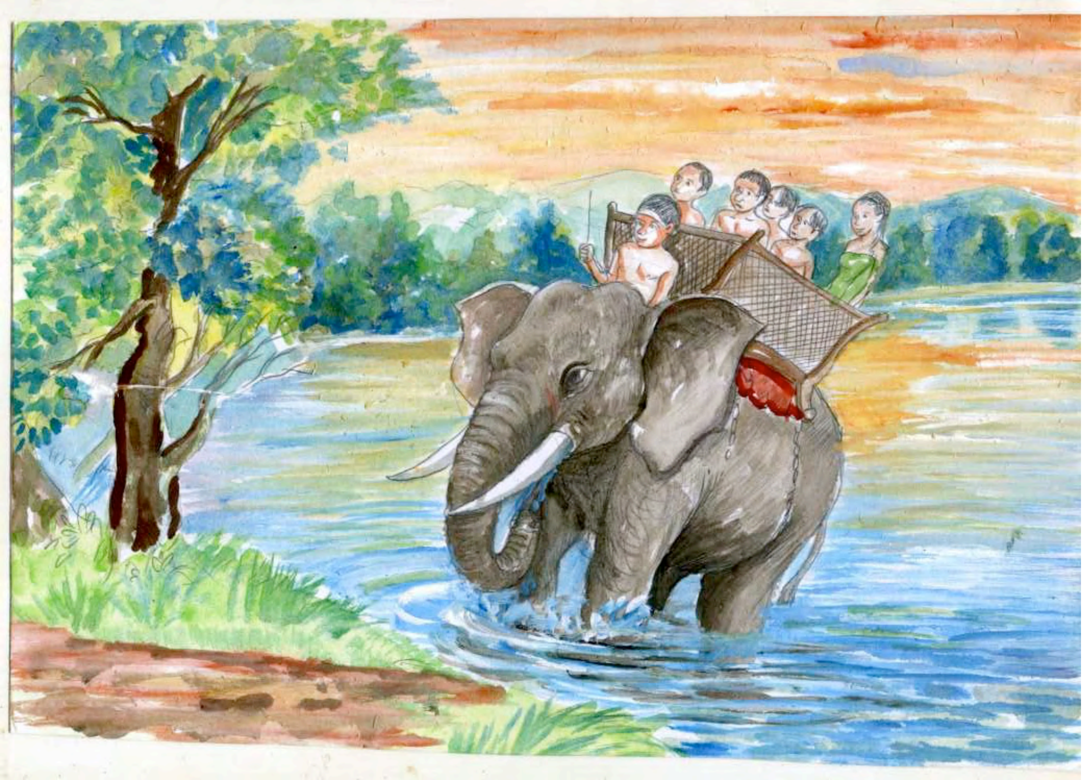

បគ័ កាតាំង ប៉ានីវ វគ័ សាក្លូក់ អើ មួត ប្រ៉ះ កា ប៉ាន់តាន ឡាំ ជឹន យ៉ាគ់ ប្ល៉ូន ប៉ាគ់ ប៉ើក ។ ផះ ណោះ វគ័ សាក្លូក់ អៃ្វ កាណុង ប៉ើក ដេល ហះកា អ៊ែ អូ ប៉ប័ ប៉ាណ្ហូស ជឹន កាម៉ាញ់ អ៊ែ អុះ អ៊ែ ប៉ប័ ផើយ យ៉ាគ់ ប្ល៉ូន ទឹល ប៉ាគ់ ប៉ើក ។ អំផុង ភែ អំផុង ប៉ាឡះ ប្រ៉ះ អន់ កា យ៉ាគ់ ប្ល៉ូន បគ័ ទឹល ប៉ាគ់ ប៉ើក អ៊ែ កេះ កាសាច់ កេះ អំហ្មោ ទិណោះ ។

ពួកអារក្ស ឮសំឡេងតាហៅប្រពន្ធគាត់ ពួកគេក៏ប្រញាប់នាំគ្នាជូនយាយប៉្លូន ត្រលប់ទៅខ្ទមគាត់វិញ ។ មួយស្របក់ក្រោយមក យាយប៉្លូនបានមកដល់ខ្ទមគាត់វិញ ។ ពេលនោះ តាសាក្លូក់ក៏នៅក្នុងខ្ទមនោះដែរ តែគាត់មិនបាន ឃើញពួកអារក្ស ដែលទៅជូន យាយប៉្លូននោះទេ គឺគាត់ឃើញយាយប៉្លូនមក ដល់ខ្ទមតែម្តង ។ ចំណែកអង្ករ សាច់ ដែលពួកអារក្សទឹក រៀបចំឱ្យគាត់ក្នុងកំឡុងពេលបញ្ជូនអារក្ស ក៏ប្រែក្លាយទៅ ជាខ្សាច់ គ្រោះ និងដុំថ្មទាំងអស់ ។

កាណាគ័ អ៊ែ ប៉ោស ឡាច់ ឡឹង ប៉ាណូស អីគ កើត កេះ កាំ ស្រោគ់ ។ វគ័ សាក្លូក់ ផា « កាំ អាញ់ អា ញ៉ា ត្រគ់ អ៊្វៃ ពឹង វ៉ែវ អីស ? » យ៉ាគ់ ប៊្លូន កា រ៉ះ សារ អ៊ែ ឡាំ ប្រ៉ែគ័ ប៉ាជូ ឡឹង គុល ទឹល ឡុច អន់ កា ក្លោ អ៊ែ សាំយ៉ាំង ។ វគ័ សាក្លូក់ តើល ផា « ផា នីណោះ កាំ ស្រោគ់ អាញ់ តាទិច ហង ខង ដាវ់ ណោះ ពៃ អាញ់ ប៉ាញ់ ការ់ពឺ ប៉ាគ់ ទៀក យ៉ាគ់ រ៉ាឡំ ។

វត្ថុដែលយាយប៉្លូន បានដកពីអ្នកជំងឺ តាមពិតវាជាព្រួញស្នាសោះ ។ តាសាក្លូក់ថា « យី !នេះជាព្រួញខ្ញុំទេតើ ម៉េចក៏នៅក្នុងកាផារបស់ឯងទៅវិញ ? យាយប៉្លូនក៏ប្រាប់ហេតុការណ៍តាមដំណើរដើមទង ជូនប្តីគាត់ស្តាប់ ។ ពេលយល់ពីដំណើររឿងហើយ តាសាក្លូក់ក៏ពោលថា «បើអ៊ីចឹង វាជាព្រួញស្នាខ្ញុំមែនហើយ ព្រោះថ្ងៃមុនខ្ញុំបានបាញ់ក្រពើនៅបឹងយក្សឡោម ។

វត៍ សាក្លក់ អំប៉ាញ់ « នីចម័ អី ឡាំ ប្រ៉ត៍ ប៉ាជូ កា មួត ប្រ៉ះ កាណុង ទៀក អន់ឌ្រែ ទី កាប នីចម័ អន់ដា ? » យ៉ាត់ ប៉្លូន តើល ផា « អ្ញូ ទី ផា នីចម័ ដេល ! អន់ឌ្រែ រ៉ាំងហៃ អាញ់ ដាត់ ខាក់ ផះ ណោះ អាញ់ ទី ស្រុក តឹស ប៉ាណ្ហស អៀង ទី កាម៉ាក័ ទី អង់កាន់ ឡាក់កា ស្រុក ពិន ប៉ាណ្ហស ពិន ដេល អ្ញូ អ្ញ អន់តត់ ផា បក់ ចំ ការ៉ពឹ បក់ ចំ ណាក លើ ប្រ៉ះ ទៀក ប្រ៉ះ ញ៉ា នីចម័ អុះ ។

តាសាក្លក់សួរ «យ៉ាងម៉េចដែរពេល ឯងទៅជួយធ្វើអារក្សឱ្យពួកវា ពួកវាមានថាយ៉ាងម៉េចខ្លះ ? » យាយប៉្លូនឆ្លើយថា «អត់មានទេ ! ផ្ទុយទៅវិញពួកវាទទួលខ្ញុំល្អណាស់ ហើយខ្ញុំឃើញមនុស្សម្នា ប្រុស ស្រី មានភូមិ មានផ្ទះដូចឋានមនុស្សយើងដែរ ខ្ញុំមិនដឹងសោះថាពួកវាជាក្រពើ ជា នាគ ឬអារក្សទឹកនោះទេ ។

វគ័ សាក្លក់ ប៉ានេ កាម៉ាញ៉ូ អ៊ែ « អីស អា អូ លឿ ឡឹង តង័ ប៉ាណូស ប៉ាណា កិញ្ញអៀ តង័ ទឹប មួត ប្រ៉ះ ណឹង ។ សារ ដាគ់ នែវ អា ទី ខា ខាក់ ។ គិត ដារ់ អា គែង ម៉ាត់ អាញ៉ូ អូ ប៉ាញ៉ូ ហង ការ់ពឹ ។ សៃម អ្យាំ អន់ទៀគ កា អាញ៉ូ រ៉ាឡូវ ប៉ាញ៉ូ ដេល ។   សារ វគ័ សាក្លក់ លូ យ៉ាគ់ ប្លុ៉ន អា កា លៅលែង ទឹល ស្រុក ទឹះ ស្រុក ក្យាម័ ។ សារ ណោះ ប្រ៉គ័ អន់ ពូ ការ៉ុប រ៉ាប់ សឿ អ៊ែ ខាក់ ។

តាសាក្លូក់សរសើរយាយ «បើអ៊ីចឹង ឯងមិនត្រឹមតែជួយ សង្គ្រោះជីវិតអ្នកស្រុកអ្នកភូមិយើងប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបានជួយសង្គ្រោះ ជីវិតពួកអារក្ស ទៀតផង ។ អំពើល្អពិតជាមានតម្លៃធំធេងណាស់ ។ ចាប់ពីថ្ងៃនេះទៅ ខ្ញុំក៏នឹងកែប្រែចិត្តគំនិតឈប់បាញ់សត្វក្រពើ និងសត្វផ្សេងៗទៀតហើយ ។ រឿងតាសាក្លូក់ និងយាយប៉្លូននេះ ក៏ឮសុះសាយដល់អ្នកស្រុក អ្នកភូមិផងរបងជាមួយគ្រប់ៗគ្នា ។ ហើយការនោះធ្វើឱ្យពួកគេរឹតតែគោរពស្រឡាញ់តាសាក្លូក់ និងយាយប៉្លូនទ្វេឡើង ។

សៀវភៅរឿងព្រេងនិទាន អំពី **តាសាក្លក់ មានឫទ្ធិបារមីខ្លាំងពូកែ**

របស់ជនជាតិទំពួន ខេត្តរតនគិរី

បោះពុម្ពលើកទី ៤ ចំនួន ១៥ ក្បាល

ខែ មិនា ឆ្នាំ ២០១២

បើចង់បានពតិមានបន្ថែមទៀត សូមទាក់ទងតាមអាសយដ្ឋានខាងក្រោម

៖

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា (ICC)

P.O BOX : 612

ភ្នំពេញ កម្ពុជា

Tel: 092 469 934

ឬ

P.O BOX : 890003

បានលុង រតនគិរី

075 974 029

E-mail: ride.pm@icc.org.kh

A Legend written in Tampuan language of Ratanakiri province , kingdom of Cambodia. Fourth printing 15 copies, March 2012.

For more information or copies contact the address above

Prepared for first online distribution in July 2014 by

អង្គការសហការអន្តរជាតិកម្ពុជា

International Cooperation Cambodia

P.O. Box 612

Phnom Penh, Cambodia

Tel: 092-469-934 / 075-974-029

http://www.icc.org.kh

ams.rtk.ibcde@icc.org.kh

This work is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License. To view a copy of this license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format
Adapt — remix, transform, and build upon the material
for any purpose, even commercially.
The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following terms:

Attribution — You must give appropriate credit, provide a link to the license, and indicate if changes were made. You may do so in any reasonable manner, but not in any way that suggests the licensor endorses you or your use.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.
No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.